

ԳՐԱԽՈՍՈՒԹԻՒՆ

ԱՍՖԻՆԹԵՆ, թարգմ. Մեսրոպ Նուլարենանց. Առակք Լավոնթէնի:
Հրար. թ. Հ. Հրար. Ընկ.: Թիֆլիս, տպ. Տ. Խորինեանց. 352 էջ,
միջադիր. գինը 1 ռուբլի:

Որքան ուրախութեամբ ձեռք-
ներս առանք ակս գիրքը, որի հա-
շերէն թարգմանութիւնը նոյնքան
ցանկալի էր, որքան և Կոփլովի ա-
ռակների թարգմանութիւնը, — նոյն-
քան և մնձ ցաւով փակեցինք նորա-
ընթերցումը, պ. Նուլարենիու
Գաբրիէլ արքեպ. Ավվաղեանի թարգ-
մանչական ուղանդի միջն անշափ
աւելի մեծ ուրածութիւն նկարե-
ցինք, քան այդ կատ Լաֆոնտէնի ու
Կոփլովի մէջն, չնակած Փրանսիացի
ուռուս առակախօսների գրելու ձե-
ւերի ուրբերութեանը Կրիլով սի-
րում է երեան հանել ուռուսաց ժողո-
վրդական ու գրական լեզվի ամբողջ
ճոխութիւնը, և այդ լեզվի աշը դը-
նում է գործող հերուսների բերանը,
առանց երբէք դորան զոներու պատ-
մըւածքի մասերի համաշափութիւնը,
Դորա համապատասխան՝ Ավվաղեանը
աշխարել է իւր թարգմանութիւնը
կարարել ժողովրդական լեզվի դար-
ձըւածներով, նոյն իսկ երբեմն լեզ-
վի լսուակութիւնը զոներով պար-

մըւածքի լեզվի աշխարհութեան, նու-
Ավվաղեանին շատ անգամ հաջողւել է
բնագրի ուժը պահպանել, կարարե-
լապէս հայացնելով այն, ինչ մարդ
կ'կարծէր թէ միայն ուռուսերէն կա-
րելի էր արտաքայտել Պր. Նուլա-
րենը, ընդհակառակը, չի ըմբռնել
Լաֆոնտէնը. ըստ երեսութիւն, նա
իրեն հաշիւ չի ուել թէ ինչով է
Լաֆոնտէնը ուրբերում Կրիլովից.
Լաֆոնտէնը ժողովրդական ոճերով
չի խօսում, բայց Լաֆոնտէնի առակ-
ների մէջ լեզուն գերազանցօրէն
պլաստիկական է, ասածը կարծ է,
առանց որ և է ամելորդաբանութեան,
շատ ժլատ նոյն իսկ ածականների
համար, երբ կենդանու կամ իրի
էատկութիւնը ինքնին հասկանալի է,
Լաֆոնտէնը կամենում է որ կոմիզմը
երեան գաչ նոյն իսկ ներկայացրած
դրութիւնից, գործող անձերի էարա-
բերութիւնից. Պր. Նուլարենը,
հակառակ հեղինակին, երկարապա-
տում է. այնպես ուր հեղինակը բա-
ւականանում է մի տողով — նորա

թարգմանիչը մէկը երկու է շինում, նում նաև քէֆը ուզածին պէս, դէմ չաճախ նաև երեք. երբեմն նաև իւրենից բաներ է աւելցնում՝ ի սէր ալս կամ ան բառի, կամ դարձւածի, նովն իսկ ի սէր որի, լանգի, Ուր հեղինակը միան կենդանու, իրի, անձի անունն է բալիս և անցնում, անտեղ պ. նուպարեանը անպարճառ մի ածական էլ կը դնի, որ ոչ ոքին հարկաւոր չէ, և սրացւում է առակը լիքը ածականներով։ Ազդքանը արդէն բաւական պիտի լինէր Լափոնդէնի ալս թարգմանութիւնը բաւականին անպէտք դարձնելու համար. բայց պակասորդը լրացնում է լեզի անկանոնութիւնը և, չաճախ, անճաշակութիւնը պարզ որանաւոր կազմելու գործի մէջ—օրինակ՝ թէ կարող էք, կարդացէք ալսպիսի ոռոշեր անպէս, ինչպէս թարգմանիչը կուզէր որ կարդացէր։

Քիչ մըցրեն փոխ ոռուր ինձ, որ Ալլիթմ մինչեւ ելանակ նոր. (էջ 13). կամ՝

Կարեկցութիւնդ,—Եւէգ ըստ, է հետևանք զգացման լաւ, (էջ 34-35)

կամ՝

Առիւծ, դարձած խենթ մոլեզին՝ Կը վըրգիսրի, աչեր իր կալծ կը ցատէն, կը փալփըլին, Կը մըունչէ զալրալիր. (էջ 42-43):

Միթէ կարելի է լսողութեան ալշ քանի մեծ պակասութիւնը ներել Բայց կան և լեզի անարթութիւններ, իբր հետեանք պ. նուպարեանի ուրուն քերականութեան, նա ըթերը (==ը քառը իբր լոդ) անխնայ դէն է պցում և, կարծեօք, ամեն բեր, որոշիչ լոդեր նա չի ընդու-

նում, նաև քէֆը ուզածին պէս, դէմ է պցում նա վկը» մասնիկը, որ արևմբտեան հալոց մէջ բաների ներկալ եղանակի կազմուն է. նա գրում է կիւէ, կը սիրէ, կըսէ, և ալճ, բայց և չաճախ առանց կը-երի: Եւ ինչու սրովհետք որոշ տողերում թարգմանչին հարկաւորւում է մի վանկ պակաս ունենալ, և ալդպիսով նա, որ ամեն ինչ զոհում է՝ վանկ ու լանգ դուրս բերելու համար, նունպէս է վարում և ալս դէպքում. Հազարից մի օրինակ.

Դըրան առջեւ սըրահի
Զան ու աշմուկ կը լըսւի,
Կը փախչի Մուկ (=Մուկը) քալ-
քըցիր
Ընկերն անոր հետեի (==կը հետե-
ի) էջ 25:

Առակը, պագմած արդպիսի պա-
կասաւոր լեզւով, զօրով դորս բե-
րած լանգերով՝ արդէն ինչքնին կորց-
նում է իւր արժէքը, բայց սա ար-
դէն աւելի էլ մեծ անհամութիւն է, երբ առակի որոշ որոշերը իրենց
ծանրութեամբ զրեթէ անարդասա-
նելի են։ Գրանսիացու ալս սահուն
ու սիրուն որուը, որ խօսակցական
լեզի մէջ ևս հասրատւել է՝

Vous chantiez! j'en suis fort aise.
Eh bien! dansez maintenant.
Պր. Նուպարեանը թարգմանում է
Էհ, հիմայ ալ, ծիմի աղբար,
Ուրախ ու շէն ել բոնէ պար։
(էջ 14):

Պար բոնելը կարող է սազել մի
խմբի, բայց ոչ անհատի, այն էլ մի
ցատկուող ճըգուռի (==Ճիմիի), ա-
պա՝ պար բոնելը լանգի համար
դառել է բռնել պար. երրորդ՝ աշ-

բար-ի	մէջ	շեշտը	վերջին	վաճկի	Առիւծն	ու	ձանձիկ	39	62	
վրայ է,	խոկ	բռնէ	պար-ի	մէջ	շեշտը	Փար	ու	Անդամներ	44	72
պար	բռնի	վրայ	չէ,	այլ	բռնէ	Մուկ	և	ալլն	91—130	
քի	վրայ	հետեապէս	դա	պակա-	Լւ	ազն	և	ալլն,	Դորանից	
սաւոր	լանգ	է,	չորրորդ	հասկանալի	Փեցրէք	թէ	որքան	երկարաբան	հե-	
է	ուրախ	պարելը,	հասկանալի	պ.	Նուպարեանը	ձիշտ	է,	կան	փոս-	
նաև	չնորդքով	պարելը,	բայց	ուրախ	երկու	տուրի	որ	եթէ	մի	
ու	չէն	պարելը—այդ	իսկի	հակրէն	գրեր	կառարելապէս	նոյնը	ասէք	մի	
չէ,	այլ	և	հումորիստ,	որը	կոչու	կը դուրս	գալ,	հետեապէս	երկողուշ	
սատիրի	բոլոր	պահանջները,	խոկ	պատի	գուկու	գումար	չի	գանգ	կաղնին.	
պ.	Նուպարեանը,	ըստ	երևութին,	միավա-	քան	եթէ	գրւած	լինէր	մի	
կոչումով	առակախօս	չէ,	և	դորա-	0ր	մ' Եղեգին	տուրի	մողով	դամանակ.	
րադանդը	չունի	Ապա	թէ	ոչ	նա	կը	աւելի	երկար	օրինակ.	
կը	հասկանար	նաև	Լաֆոնդէնի	պարմելու	բան	կը	աւելիսու	լինէր	մէջ	
պարմելու	առանձնալարկութիւն-	ոմի	լաֆոնդէնի	ոմի	թիւր	0ր	մ' Եղեգին	կըսէ	կաղնին.	
ուրբանը	Վերցնենք	լաֆոնդէնի	ոմի	ուրբանը	սուրաբանում,	այլ	և	աւելոր-	բայց ցաւը	
ուրբանը	Անս	իրը	նմուշներ	ուրբանը	թիւր	հակառակ	ուն	դարբանակ	սա	
ուրբանի	թիւր	լաֆոնդէնի	ու	նու-	ուրբանը	են	լաֆոնդէնի	գրելու	ու	
պարեանի	մօտ.			պարմում	թիւր	եղանակին.	կը	երկար	ինչ	
Աշւէս	ու	Խաղող		մէջ	ուրբանը	կըսէ	աւելիսու	ամառը,	ու	
Ծերացած	առիւծը				սուրաբանը	գիմիլին	ամել	պարմու	պ.	
Աքալաշ	ու	Մարգարիտ			գուլ	կըսէ	միավա-	կըսէ	միավա-	
Հեռ երկանց	մէջ				գուլ	կըսէ	րական	կըսէ	րական	
բուն	առակը				գուլ	կըսէ	անցած	ամառը,	պ.	
խրառն	էլ	հետը			գուլ	կըսէ	ամառը	գիմիլին	ամել	
Գորդ	ու	Կող			գուլ	կըսէ	գուլ	գրելու	գուլ	
Գալլ	և	Արագիլ			գուլ	կըսէ	համար:			
Ագուաւ	ու	Աշւէս			Մինչեռ	Լաֆոնդէնի	մէջ	վերջին		
Արիւծ	և	Մուկ			երեք	ուրբանը	միավա-	կըսէ		
Երկու	ջորիներ				ուրբանը	ամենին	չկան,	կըսէ		
Աշաւնի	ու	Մրջին			ուրբանը	նամարում	ասել՝			
Ժիժի	ու	Մրջին			ուրբանը	—Nuit et jour à tout venant				
Աշւէս	ու	Արագիլ			ուրբանը	—Je chantais, ne vous déplaise.				
Գալլ	ու	Գառնուկի			Պր.	Նուպարեանը	լանգերի			
Կաղնի	և	Եղեգն			ուրբանը	լանգերով	ցաւ			
Խորհուրդ	մղանց				ուրբանը	ուրբանը	ուրբանը			
					ուրբանը	ուրբանը	ուրբանը			

չկար, համար... չք որ նոյնականգ
են, Եւ արտպէս նաև շատ դէպքե-
րում, կամ այլ դէպք. Լափոնորէնը
մի առակ սկսում է արտպէս.

Un chat, nommé Rodilardus
(Մի կատու, անունը (այս ինչ).
իսկ պ. Նուպարեանը կ'երկարցնի—
Մի դունի մէջ մէկ դաժան
կատու—անունը Շորթան—
և այլն...).

Ինչ անհամութիւն! Անհամութիւն է
արդէն այն պարճաւով, որ ամեն
կարու միան դան մէջ է ապրում,
և ամեն կարու մէնների համար դա-
ժան գաղան է, Բայց Շորթանի հետ
դաժան-ը լանգ է բանում, իսկ դա-
ժան-ի հետ էլ մի բան պիտի առսի,
չք...

Կամ կ'որեսնէք լանգի խաթրու
ահաններ.

Պանիրն է ահա
Գերինը կ'ինակ.
կամ'

Այս խօսքերով Առիւծ ահա
Օր մը սասրէր (=կը սասրէր)
մի ձանձի,

կամ'

Մրջիւն մ' ահա
Խոնարհելով ջուրին վրա՞ (Էջ 50).
Եւ ով գէտէ թէ աշդ ահանները
քանի դեղ են ցանւած ամբողջ զրքի
մէջ. դուք ահն կը գոնէք նաև էջ
52, 55, 63, 69, 87 և այլն և այլն.

Մի խօսքով աչդ ահա-նները մի
առանձին փրկարար դեր են կատա-
րում, որ Աստւած միան փրկէ.

Աստւած ազարէ նաև պ. Նու-
պարեանի մէ-երից, կարդացէք ու
մարսեցէք այս մի-երը —

Մի շառ մարդկան

կերպն է ասի սովորական (Էջ 220)
կամ՝

Թագաւոր ինձ. .

Իր մարգաց մէջ գըրաւած էր

Մի շատ եղեր (Էջ 213)

Այս օրինակները մենք վերցրինք
առաջին պարանած էջերից. Դուք
աչդ կը գոնէք ուրիշ շատ փեղեր.

Իսկ անհամացնող ածականները?
Կարելի՞ է որ պ. Նուպարեանը
մի բանի անուն դաւ առանց ածա-
կանի.

Այս սուտ խօսքերում՝ միամիտ Ագ-
ուու (A ces mots le corbeau=Ալո-
խօսքերուն Ագուաւը),

Զոր տնմիջապէս

Խարերայ Աղւէս

Ուղելով սապէս

կը սպուալ անոր.

(=Le renard s'en saisit, et dit)

Գորսը լիմար

Անքան չամառ

Իր չափէ վեր

Թափեց ճիգեր

Ան ասորիման նա ուռեցաւու որպէ-
ուեցաւ

Որ ճաթեցաւ

(=La chétive pécore

S'enfla si bien qu'elle creva).

Մարքիզ աշքար

Ասկան հըպարտ

Մանկաւիիններ պահէ կարգ-կարգ

թէն քըսակն ըլլաչ դարարկ

(=Tout marquis veut avoir des
pages)

Զարմանալի չէ որ հեղինակի մի
դուլը կամ 5 բառը պ. Նուպարեանի
մօտ դառել է ջորտ դուլ և դասներ-
կից աւելի բառ, չնորհիւ աւելորդ

ածականների ու ալլ երկարաբանութիւնների:

Մեր բարեպտուղ Աղեքս խորամանգ,
Որ կծի մէկն էր,... (Էջ 29).

Այս 7—8 բառերը թարգմանութիւն
են Լաֆոնտէնի մի հար Le galant
բառի:

Կարդացէք Կաշնի ու Եղեգնի մէջ
Մինչեւ գագաթն իմ վեհապանն
Նըման անեն Կովկաս լերանց (Էջ 34)
(Լաֆոնտէնը պարզ ասում է. Մինչ-
դեռ իմ ճակարը նման Կովկասին=

Cependant que mon front au
Caucase pareil).

ապա՝ զեփիւռ քաղցրիկ... որոնց-
մով ես վեհանձնօրէն,... ճըկուն Եղեգ և
ալին և ալին.

Եւ սական այդ առակը Լաֆոն-
տէնի ամենալաւերիցն է. Շամփորը
համարում է ան գլուխ գործոց ֆրան-
սական լեզվի ու գրականութեան,
ի նկատի ունենալով, ասում է նա,
որ նորանում չկատ մի հար բառ ա-
ռելի, մի հար անդեղի ոճ (pas un
terme impropre), ոչ մի պակաս տեւ
(pas une négligence). որ երեսուն
դորի մէջ, Լաֆոնտէնը, միմիան իւր
պարմութեամբ դարւելով, վիրցրել
է ամենաշորհալի բանաստեղծու-
թիւնից մինչև ամենավեհի բոլոր
թռնիրը:

Մի համեմատեցէք, խնդրեմ, պ.
Նուպարեանի ալս ճոռոմաբանու-
թիւնը. նախօրօք ասենք, որ մի
մուկ՝ զերնի դակից դուրս գալով,
լանկարծ զինքը դեսաւ առիւծի ճան-
կերի մէջ.

Կենդանեաց այդ վեհ թագաւոր,
Ուզելով դալ մեծանձնութեան
ապացուց նոր՝

Կալանաւորն ազար ձըգեց,
Ուր որ Լաֆոնտէնը, առանց սե-
թեւթի, պարզօրէն ասում է

Le roi des animaux, en cette
occasion,
Montra ce q'il était, et lui don-
na la vie.

(=Կենդանիների արքան, ալս Դէպ-
քում, Ցուց ուեց ինչ որ էր,—Կեանք
չնորհեց նորան):

Նկարեցէք, որ այդպէս է վար-
ում պ. Նուպարեանը ամեն տեղ,
ամեն առակի մէջ, և ամեն առակի
դրեթէ ամեն ուղղում...

Ճաշակի պակասութիւնը նկատ-
ում է ամեն քաղաքոխում: «Խոր-
հուրդ մկանցո առակի մէջ պ. Նու-
պարեանը մկներին դիմաւորութիւն
է վերագրում զորս ոսոսվ» Փախչելու
երբ կատուի գալը իմանան, ուր որ,
Լաֆոնտէնի խօսքով, նոքա պիտի
գերնի դակը (sous terre) Փախչէն։
Անշուշտ, մկները պ. Նուպարեանին
կ'արդարացնէն, որովհետև նոքա
անկասկած յորս ոտներով պիտի Փախ-
չէն։ որպէս և Լաֆոնտէնին սուր
չին հանիլ, քանի որ կատուից ա-
զարւելու համար զերնի դակ պիտի
վազէն։ Բայց ախար ալս կաէ որ
բանը եթէ չորս ոտներով վախչելուն
գաէ՝ կատուն անպարհառ մկներին
իւր ճանկերի մէջ կ'առնէր։ Միթէ
ալսպիսի մանրնը բութիւնները պիտի
խոսափէն Լաֆոնտէնը թարգմանո-
ւի՞ց? Եւ նկարեցէք, որ այդ պորս
որքովուր նոյնպէս դեր է կարա-
րում Նուպարեանի ողանաւորների
մէջ. «Աղեքս ու Արագիլի մէջ Աշ-
էսը ընդունում է Արագիլի լինաւէրը».

Ու ճիշդ արենին չորս որքով

Կերթաւ

Զինք հրատիրով Արագիլի բուն,
Եւ ոչ միան աչդպիսի շեղումներ
է անում մոր «Թարգմանիչը», այլ
և լաճախ իրենից բոլեր է նարում
ու այդ ավաճառում Լափոնդէնի ա:
նունով. Եւ ոչ միան հագ-հաղ բո-
ղեր, այլ միանզամից բաւականին
մեծ կտորներ, Հնցա ան սուն «Գործ
ու կոփ» (ուզում է ասել Գործ ու
Եզը (=le Boeuf) առակի մէջ, որից
մենք արդէն անհամութիւնների օ-
րինակներ ենք առաջ բերել, գործում
ենք Լափոնդէնի մօդ ամեններն ըլ
գործուլ ալս ամբողջ կոփը.

Այս կերպ անփելք մարդիկ ահա
Շար ու շար կան երկրի վրայ.
Ամենքն իրենց գիճակէ վեր
Կընեն բաներ,
Կը խըզդըրում
Կը պարուժւմ:

Եւ սա նունպէս կոչում է «Ա-
ռակի Լափոնդէնի»!?

Մեզ շար ու շար հեռու կ'որա-
նէր ասս զիրքը իւր ամբողջ ծաւա-
լով բնագրի հետ համեմագելը,
Բայց որ նաև սիսալ ըմբռնումներ
կան, թու հաւասրէ ահա այս
կոռը դրքի սկզբի էջերից. Խնդիրը
ան դարերի մասին է, որ կարելի է
առողջ դարողութեամբ արագ գնուել,
առանց երկար ու թանկ նսորդ դա-
րավարութիւնների, ուր դար դա-
նութը իսկապէս ոչինչ չէ շահում.

Երանի թէ դարեր շուրով
Վ ընուէին ալս կերպով,
(Եւ դեռ մենք ուշլում ենք. Պալած
է՝ Վ ձարւէին ալս կերպով)

Սինչ ալս կերպով կ'թալլեն մեղ,

Անփան կ'ընեն ու կ'ընեն որ
Ոսորէն կուրտէ դարաւոր.
Խակ դարախազք փեճեկ միան
Իրենց բաժին կ'ունենան.
Ազափս, ուրեմն, ալսութէ ցաւ է
լայնուած, որ երկար դարավարու-
թեամբ՝ վէճի առարկան (ոսորէն=
ստրոպա) դարաւորն է ուրում, իսկ
դարախազներին (=պրոկորունե-
րին?) միան կճեպն (=փեճէկ) է
մնում բաժին.

Բայց արդ չէ ասում Լափոնդէնը.
Նախ Plaideurs դարախազներ չի
նշանակում, այլ փասդարաններ.
բայց, որ գլխաւորն է, Լափոնդէնը
ոչ թէ փասդարաններին է ցաւում
(նոյց գոնէ սոսորէի կճեպն է բա-
ժին ընկնում!), այլ դարւորնարին,
որոնց սոսորէի կճեպն էլ բաժին չի
հասնում.

On fait tant, à la fin, que l'huit-
re est pour le juge,

Les écailles pour les plaigneurs.
Վամ երբեմն Նուպարեանը հեղի-
նակի մի բառն է բաց թունում, ո-
րով միտքը աշաւաշում է.

Միւսը կ'ըսէ. «Ջորի ընկեր,
Պաշտօն մը մեծ՝ չէ աղեկ բան.
(էջ 17)

Մինչդեռ Լափոնդէնը աչդպիսի կար-
ծիք չունէր բարձր պայտունների
համար. նորա ասածն է թէ մեծ
պաշտօն ունենալը միշտ էլ ւաւ չէ
(=Il n'est pas toujours bon d'avoir
un haut emploi).

Մի նկարութիւն ես, Այս հա-
տուրը, հակառակ իւր սրարութեան,
չի պարունակում Լափոնդէնի բոլոր
առակները, իսկ թարգմանածներն

էլ չեն դասաւորւած բնագրի մէջ տպաւած կարգով, ինչ վերաբերում է ող-ամբողջութեանը, թարգմանիչը ինքն էլ նկատողութեան է առած աշ-իւր լառաջարանի մէջ. բայց բնագրինչու, «Գրեթէ, ասում է նա, ամ-բողջ թարգմանութիւն մը կրնաւ հա-մարւիլ աս, կարգ մը նուազ կարեսոր կամ, եթէ ներելի է ըսել՝ նուազ լա-ջու առակներ միան դուրս ձգւած ըլլալով»: Մենք դէմ չենք, որ Լա-ֆոնտէնը հայերէն թարգմանու-թեամբ, գէթ արժմ, ամբողջութեամբ չթարգմանւի. բայց ընթերցողին ենք դիմում հարցով, թէ թարգմանողի վիշեալ խօսքերից կարող կ'լինէիք գուշակել իսկութիւնը, գէթ մօրա-ւորապէս, եթէ մենք չաշորդէինք մեր աւ հաշիւր թէ Լաֆոնտէնի 404 առակներից աւս գիրքը միան 182-ն է պարունակում, աւսինքն կեսից էլ դեռ շատ պակաս?» Ինչ հարկ կար-աչք կապու ֆրազներով իսկութիւնը թագցնել ընթերցողից?

Նթէ առակներից ընդուռութիւն անելը հասկանալի է, այնուամենա-նիւ պէտք է մը բան չարգէր. ինչ իրաւոնքով թարգմանողը կարող է մի առակ անւանել օրինակի հա-մար, «Առակ ԺԴ» (=14-րդ), քանի որ բնագրի մէջ նա կոչում է «Առակ ՀՀ» (=20), Այդ կ'նշանակէ իսկի չհասկանալ արդ թւահամարների դու ծնական նշանակութիւնը: Ուսու-ցիչները՝ դասաւութեան ժամանակի, ձևակնական իրենց լուսածների մէջ, և ալն, փոխանակ առակի վեր-նակիրը վիշելու, կոչումներ են ա-նում վիշելով գիրքը (=զլուխ, Լա-ֆոնտէնի բնագրիրը 12 գրքից=զըլ-

խից է բաղկացած) և կոչումների համար վիշում են թւահամարը (օրի-նակ՝ Գիրք Ա, Առակ Հ), գալ արժմ ու հակերի համար, Լաֆոնտէնի նկարմամբ, առանձին թւակարգու-թիւն սրբեղծել—կ'նշանակէ նոյն իսկ հայ ընթերցողին՝ մոլորեցնել, որով-հետոն հայ ընթերցողը կոչումը կ'ո-րոնի նուպարեանի թարգմանու-թեան մէջ, ուր նա կ'գրնի ոչ այն առակը որ պէտք է, այլ միուրիշ բան: Համեմառապէս զերծ է խոչոր թերութիւններից առաջին գրքի մէջ «Երինջ, Ալծի ու Մաքի ընկեր ե-լած» առակը (թէն դարձեալ մի փոքր ձգձգած—18 տողը 24 տողով թարգմանած): բայց աչդուել էլ ա-ռակի վերնագիրն է սխալ դուրս եկալ. պէտք է լինէր «Երինջ, Ալծ ու Մաքի ընկեր ելած Առիւծի հետո», (Նկառենք, որ վրիպակների ցանկ չունի գիրքը)

Վերջ, Լաֆոնտէնի Առակների այս թարգմանութիւնը գոհացուցիչ չէ, արդէն իսկ այն պարհառով, որ պ. նուպարեանը, հակառակ իւր չառաջարանի մէջ արած խոսքմանը, շատ չելւած է բնագրից: Յառաջա-րանի մէջ նա գրում է թէ՝ «Աշխա-տեցանք, որքան հնար է, հաւարա-րիմ մնալ իր (Լաֆոնտէնի) ձեին, որ հելինակնին ինքնարիպ հանճար-ուն լարուկ ու խիստ սիրուն դրումը կը կրէ»: Բայց մեր քննութիւնը մեզ աւ համոզմանը հասցրեց, որ պ. նու-պարեանի բերանում աչդ միան ֆրազներ են և որ նա ոչ միան չի աշխարել հաւարարիմ լինելու բնա-գրին, այլ և առանձին ճիգեր է արել բնագրին հաւարարիմ չը մնալու:

Օրինակներ բաւական թուզ մենք
առաջ քերինք հեղինակի ամենալավ
նի առաջներից, և մեր նկատողու-
թիւնները թարգման ուժեան հիմնա-
կան կէտերն են շօշափում: Բայց որ
այդ աշխատութիւնը թիֆլ: Հաջոց
էր. ընկերութիւնն է հրատարակել,
այդ միան ցոյց է դալիս, որ թարգ-

մանիչ ու հրատարակիչ իրարից գոհ
են եղած, որ միան ալդչափ են կա-
րողացել մի կլասիկական գրւածք
աշաւաշ կերպով հայ ընթերցողների
ձեռքը ուալ, որովհետև եթէ մի փոքր
աւելի՛ «բարի կամք» ունենալին—
աշաւաշումը աւելի սաարիկ կ'լինէր!

U. S.

մանիչ ու հրապարակիչ իրարից գոռ
են եղած, որ միան աղջափ են կա-
րուլացել մի կլասիկական գրւածք
աշխատ կերպով հայ ընթերցողների
ձեռքը տալ, որովհետք եթէ մի փոքր
աւելի «բարի կամք» ունենալին—
աշխատումը աւելի սահմանիկ կ'լինէր!